

Jordi Ribó. Carrer Torras i Bages.
Granollers, 1989.

esclatxa oberta a les iniciatives locals i regionals que, encara que poc, tenen influència en el marc general.

Malgrat tot cal ser una mica optimista, més influït per les circumstàncies i les expectatives actuals que no pas per pròpia naturalesa. Per això voldria pensar que, tot i que només faltin quatre anys per a la celebració d'aquest magne esdeveniment i, per tant, massa poc temps per poder elucubrar prospeccions més o menys serioses, tot acabarà acomplint-se segons el programa previst. La ciutat que ens trobarem l'any 93 es construeix apresadament, tot just avui, d'acord amb un disseny que té el seu origen immediat en el restabliment de la democràcia municipal l'any 1979, ara fa deu anys. Per molt agosarada que sembli aquesta afirmació, tots, a la fi, hi estarem d'acord. El paper dels Jocs del 92 i el de totes les altres celebracions en cartell és el de catalitzador, element aglutinant i il·lusionador de voluntats col·lectives.

Una ciutat amb unes expectatives de creixement immillorables

La ciutat, del 1979 ençà, ha crescut molt. Però el que és més important: s'han assentat les bases d'un nou model d'urbanització on el benestar del ciutadà preval sobre qualsevol altra cosa. Tot i que en un primer moment